

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

انینۀ ایران

فرستنده: بابک آزاد

۲۶ اگست ۲۰۱۳

در بزرگداشت خاطره جانباختگان دهه ۶۰

در تابستان سال ۱۳۶۷ سردمداران جمهوری اسلامی طبق برنامه ای از پیش تعیین شده مبادرت به قتل عام زندانیان سیاسی نمودند که از سالها پیش در بیدادگاه های این رژیم، به اصطلاح محاکمه شده و در زندانهای سراسر کشور در حال گذراندن دوران محکومیت خود بودند. این جنایت سازمان یافته که طی آن هزاران تن از زندانیان سیاسی کشور به قتل رسیدند، نقطه اوج کشتارهای رژیم جمهوری اسلامی در دهه ۶۰ و ادامه کشتارهایی بود که این رژیم برای سرکوب انقلاب مردم ما از بدو روی کار آمدنش به راه انداخته بود.

واقعیت این است که رژیم جمهوری اسلامی اساساً برای سرکوب انقلاب مردم ایران از طرف امریکا و قدرتهای بزرگ غربی و با توافق آنها در کنفرانس گوادالوپ بر سر کار آورده شد. این قدرت ها وقتی دیدند که وجود شاه باعث رادیکالیزه شدن انقلاب مردم می شود، دست به تکتیک محیلانه ای زده و سلطنت پهلوی را قربانی حفظ سلطه طبقه بورژوازی وابسته و نفوذ خود در ایران نمودند. این در حقیقت یک عقب نشینی تکتیکی برای تدارک حمله ستراتیژیک به توده های انقلابی بود. بر این اساس از آنجا که سرکوب انقلاب به عنوان وظیفه اصلی برای خمینی و دارو دسته اش تعیین شده بود، آنها از روز اول به قدرت رسیدن، تعرض به انقلاب را شروع کرده و در سراسر کشور، بی محابا انقلابیون و کارگران و زحمتکشان را آماج حملات خود قرار دادند. اولین حملات به طور برجسته در کردستان و ترکمن صحرا صورت گرفت و زندانیان سیاسی نیز بدون هیچ گونه محاکمه ای به طور ددمنشانه از دم تیغ جنایتکاران جمهوری اسلامی گذشتند. بعد، در آغاز دهه ۶۰ وقتی رژیم جدید در روز نامه های خود لیست هایی از زندانیانی که در سراسر ایران اعدام کرده بود را درج می کرد؛ لیستهایی که گاه روزانه به صد نفر هم می رسید، توده های مردم در جریان شدت وحشی گری این رژیم قرار گرفتند. لازم به یاد آوری است که همه این جنایت ها در مقابل چشم قدرتهای بزرگ بین المللی که امروز سعی دارند خود را مدافع زندانیان سیاسی در دهه ۶۰ نشان دهند، با سکوت رضایت آمیز آنها رخ داد.

امروز، بیست و پنجمین سالگرد خاطره جان باختگان کشتار تابستان سال ۱۳۶۷ را در شرایطی پاس می داریم که رژیم سرکوبگر جمهوری اسلامی در تداوم سیاستهای سرکوبگرانه اش، در انتخابات مهندسی شده خرداد ماه [جوزا]، حسن روحانی از مهره های شناخته شده خود در شورای امنیت ملی را به ریاست جمهوری برگمارده

است؛ این رئیس جمهور برگمارده نیز به نوبه خود به افرادی پست های وزارت اعطا کرده است که هر یک در جنایت پیشگی شهره روزگارند. از جمله این افراد، پور محمدی یکی از سه نفر مسئولین و مجریان قتل عام سال ۶۷ در "هیأت مرگ" می باشد. این مهره رژیم که به عنوان نماینده وزارت اطلاعات در آن دوره خونین، نقشی اساسی در این جنایت داشت از طرف روحانی به وزارت دادگستری برگزیده شده تا در شرایطی که فریاد دادخواهی خانواده های اعدام شدگان دهه ۶۰ هنوز هم آسمان ایران را درمی نوردد، وی به اصطلاح به داد ستمدیدگان رسیدگی کند!! این واقعیت البته یک بار دیگر نشان می دهد که در جمهوری اسلامی همچون همیشه، قاتلان به جای باز خواست و مجازات، ارتقاء مقام می یابند. واقعیتی که در ۳۴ سال گذشته هر روز تکرار می شود و به همه سازشکاران و فریبکاران یادآوری می کند که رژیم ولایت فقیه هرگز قادر نیست که به خواست و تمایل مردم در شناسائی و مجازات عاملان این جنایت واقعی بگذارد. اما، این حقیقتی انکار ناپذیر است که مجازات آمران و عاملان کشتار های دهه ۶۰ و قتل عام زندانیان سیاسی در سال ۶۷ وابسته به سرنگونی رژیمی است که تا زمانی که بر اریکه قدرت قرار گرفته، جز زندان و شکنجه و اعدام و جز سرکوب طبیعی ترین مطالبات مردم پاسخی برای مردم ما ندارد، و به همین دلیل هم پاسخ توده های رزمنده ما به چنین دیکتاتوری لجام گسیخته ای مبارزه همه جانبه برای نابودی آن می باشد.

امروز در شرایط رو شدن دستان خون آلود سردمداران جمهوری اسلامی در قتل عام زندانیان سیاسی در دهه ۶۰، چه خود امپریالیست ها و چه نیروهائی که حرکت خود را در چهار چوب سیاست های امپریالیستی تنظیم می کنند، با اشک تمساح ریختن برای زندانیان سیاسی قهرمان ما می کوشند از واقعه خونین کشتار سال ۶۷ به نفع پیشبرد سیاست های ضد مردمی خود سوء استفاده کنند؛ و در این میان جریانات سیاسی هستند که چشم خود را بر این واقعیت بسته و طی معامله حقیرانه ای، روابط و امکانات خود را در اختیار چنین نیروهائی قرار می دهند. به همین دلیل ضروری است بار دیگر با صدای بلند فریاد زنی که گرامیداشت خاطره جان باختگان دهه ۶۰ و قتل عام زندانیان سیاسی در سال ۶۷، تنها زمانی معنای واقعی به خود می گیرد که بر آرمانهای مبارزاتی آن عزیزان که برای رسیدن به آزادی و ایرانی آزاد و آباد و مستقل و عاری از ستم به پاخاسته بودند، تأکید شده و امر سرنگونی جمهوری اسلامی با هر جناح و دسته که از طریق بر پائی انقلاب مردمی در جهت قطع قطعی نفوذ امپریالیست ها در ایران میسر است، در سر لوحه مبارزات قرار گیرد.

نابود باد رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی!

جاودان باد خاطره تمامی جانباختگان راه آزادی و سوسیالیسم!

پیروز باد انقلاب! زنده باد کمونیسم!

با ایمان به پیروزی راهمان

چریکهای فدائی خلق ایران

مرداد[اسد] ۱۳۹۲ - اگست ۲۰۱۳